

SOBRE ROSA M. ISART

Toni Vidal

Rosa M. Isart i Margarit (Barcelona, 1970) ha cursat estudis de dret i d'història de l'art a la Universitat de Barcelona. És periodista teatral, dramaturga i poeta eventual, i es considera una escriptora autodidacta. Ha fet també cursos d'especialització, com la *master class* de Fabrice Melquiot a la Fundació Romea al maig del 2004. Membre de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), de la Societat d'Autors i Editors (SGAE) i de l'Associació d'Investigació i Experimentació Teatral (AIET), vinculada a la Universitat de Barcelona, actualment col·labora en la revista *Entreacte*, de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, i en la revista comarcal del Masnou *Gent*.

Obres

Vainilla, 1998. Premi Joaquim M. Bartrina 2000 (Premis Reus). Publicada a Arola Editors (Tarragona), col·lecció «Textos a part», n. 12. Novembre del 2001.

Underground (Sota terra), 2000.

El petit arbre (teatre infantil), 2001.

Aigua, tocat o enfonsat (comedieta per a dues actrius), 2001.

Senyoreta Ella, 2001.

No es preocupi, 2002. Obra seleccionada per a la recta final del premi Born 2002. Publicada per l'AADPC, col·lecció «Teatre-Entreacte», n. 52. Barcelona, agost del 2004.

Benet, venduta, vendetta (comèdia), 2004.

Les mil i una (comèdia), 2005.

Model C3P0-2003 (teatre breu). Publicada a *Dramaticulària. 18 peces curtes*. Arola Editors (Tarragona), col·lecció «Textos a part», n. 25, març de 2005.

Toni Vidal: — **Com en Francesc Cerró, tu també has passat del dret al teatre. Com s'explica aquest pas, en el teu cas?**

Rosa M. Isart: — Quan vaig acabar el batxillerat i el COU, la meva intenció era estudiar periodisme —per combinar coneixement, contemporaneïtat i sana curiositat—, però un professor em va recomanar que fes dret, perquè tindria les mateixes sortides i més prestigi, per dir-ho així. Evidentment vaig errar totalment per fer-li cas, perquè, en realitat, massa normes acaben ofegant

les persones. Vaig deixar la carrera perquè em trobava absolutament fora de lloc tot estudiant les normes i els poders normatius. Sabia que necessitava ser prop de la cultura i de l'art. Em vaig matricular en història de l'art. A la passió de veure obres teatrals des de ben d'hora —recordo l'emoció i el plaer d'haver vist el *Cyrano de Bergerac* de Flotats quan tenia quinze anys—, s'hi afegí la de tenir de professor d'arts escèniques el doctor Ricard Salvat. Això em va marcar molt. La idea de «teatre» ja no va marxar mai del meu cap. I d'aquí a escriure, hi faltava poc.

T.V. — Escriure teatre és una necessitat per ella mateixa o la necessitat és veure el text representat dalt d'un escenari?

R.M.I. — Escriure és una necessitat per ella mateixa. Perquè m'ho passo molt bé. Tot i que escric perquè la gent, si va a veure les meves obres, pensi una miqueta (més). Veure representat el meu text dalt d'un escenari seria magnífic, perquè en realitat vaig començar a escriure teatre perquè veia inviable poder arribar a tenir els recursos necessaris i els contactes suficients per materialitzar una posada en escena.

Veure representat el meu text dalt d'un escenari, en definitiva, és el *súmmum*: contribuir a la funció estètica i social que dono a l'obra. O sigui: tens algú assegut i concentrat amb el teu text, i intentes que, en comunió, noti, senti i hi pensi.

T.V. — Entens el teatre com un exercici de crítica social i d'autocrítica, d'extreure reflexions del món que t'envolta i també del teu món interior. Què és allò que creus que t'influeix més a l'hora d'escriure? Hi podries parlar d'influències —d'autors o corrents teatrals—, en les teves obres?

R.M.I. — Sí, és crítica social. En el teatre reclamo. I les crítiques acostumen a ser sobre la humanitat que estem perdent. Pràcticament ja som éssers asocials vivint en una quadrícula de llarga tradició que anomenem societat.

El que m'influeix més a l'hora d'escriure teatre és tot el que veig al meu voltant, els problemes de la gent i la terra que estimo, i les espifiades que anem fent els humans. La ràbia i la impotència em provoquen que un ritme brami a través d'una estructura de text teatral.

No puc parlar-te d'influències, perquè fins fa poc (retrocedeixo fins el 1998, quan vaig començar a escriure) no havia llegit gaire teatre i perquè no surto de cap taller d'escriptors. Però, evidentment, si m'interessa l'autor o el director de les posades en escena que veig el segueixo. Em resulten vitalment imprescindibles en García Lorca i en Koltès. Habitualment compro directament obres de teatre català actual per saber sobre quins temes i de quina manera s'expressen els creadors contemporanis autòctons.

T.V. — Tens textos publicats, però en canvi cap d'estrenat. Què creus que hauria de canviar perquè no es produís aquesta situació?

R.M.I. — Hauria de canviar el fet que quan guanyes un premi literari teatral, publiquin la teva obra i, encara que sigui de manera *amateur*, se'n faci una gira. Això ajuda a veure si el públic nota el gest de drama o de comèdia que has preparat. I permet polir allà on la imaginació ha estat massa barroca. Si jo volgués escriure novella, a hores d'ara ja ho faria. El teatre té una manera, una funció i un ritual que no dona la literatura convencional.

T.V. — Com a jove escriptora de teatre, com valores el panorama del teatre català?

R.M.I. — M'encanta que la gent escrigui teatre, perquè tinc la mania que és un baròmetre important, juntament amb la dansa, de la capacitat creativa que té un país, i això sense ànim de

M. Carme Junyent i Rosa M. Isart presentant el seu llibre Vainilla, a la Biblioteca de Masquefa el dia 5 de novembre de 2003.

menysprear les altres arts (música, cinema, pintura, etc.) Però, curiosament, són uns gèneres minoritaris que, justament, com més abundants, més significatiu resulta del bon estat de salut d'un país. Afortunadament, hi ha bastants escriptors de teatre catalans, i n'estan «naixent» de nous. Si els joves autors empen millor el català, per la gosadia d'anar ben a contracorrent. Pel que fa a la resta dels sectors, hi ha molts cercles tancats. I pel que fa a la programació, estem molt lluny de les èpoques esplendoroses de fa uns vint anys o més. Catalunya ha perdut molt prestigi a còpia d'empobrir la cartellera teatral anual del país amb pa i circ: amb rosegons i pandereta. T.V. — **Per acabar, i sense desvetllar gaires interrogants del text que publiquem, què ens podries dir d'Ella, de la Senyoreta?**

R.M.I. — La Senyoreta està ben decebuda de l'amor: Possiblement perquè era una romàntica empedreïda i confiava en estranyes societats ideals. Però les coses sempre són difícils i les pudors ben fàcils.